

opusdei.org

Predikan vid saligförklaringen (17/5 1992)

Inför tusentals människor från alla världsdelar saligförklarade Johannes Paulus II den 17 maj 1992 Josemaría Escrivá, grundare av Opus Dei, och Josephina Bakhita, kanosiannunna.

2006-03-11

1. ”Vi måste gå igenom många lidanden för att komma in i Guds rike” (Apg 14:22).

Till de två lärjungar som gick på vägen till Emmaus sade Jesus: ”Skulle inte Messias lida detta och gå in i sin härlighet?” (Luk 24:26).

Vidare har vi i första läsningen hört hur apostlarna Paulus och Barnabas ”styrkte lärjungarna och manade dem att behålla sin tro” (jfr Apg 14:22). De förkunnade samma sanning som Jesus talade om på vägen till Emmaus, en sanning styrkt genom hans liv och död: ”Vi måste gå igenom många lidanden för att komma in i Guds rike.”

Generation efter generation under århundradenas lopp avgör sig lärjungarna till den korsfäste och uppståndne Kristus för att följa samma väg som Herren visat dem.

”Jag har gett er ett exempel” (Joh 13:15).

2. Idag får vi tillfälle att ännu en gång rikta vår blick mot denna

frälsningsväg – vägen till helighet – när vi betraktar dessa två människors gestalter som från och med nu kommer att kallas för ”Saliga”: Josemaría Escrivá de Balaguer, präst, grundare av Opus Dei, och Giuseppina Bakhita, Barmhärtighetsdotter, Canossasyster.

Kyrkan önskar tjäna och bekänna hela sanningen om Kristus. Hon vill vara förvaltare av sin Frälsares hela mysterium. Om vägen till Guds rike går genom många prövningar, så blir man vid vägens slut delaktig i härligheten, den härlighet som Kristus uppenbarade för oss i sin uppståndelse.

Härlighetens mått är givet genom det nya Jerusalem, som de inspirerade orden i Johannes Uppenbarelse förkunnar: ”Se, Guds tält står bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skall vara hans

folk, och Gud själv skall vara hos dem” (Upp 21:3).

”Se, jag gör allting nytt” (Upp 21:5) säger härlighetens Herre. Vägen till alltings slutgiltiga ”förnyelse” går nödvändigtvis – här på jorden – genom det nya budet ”ni skall älska varandra såsom jag har älskat er ” (Joh 13:34). Detta nya bud var mittpunkten i livet för två föredömliga Kyrkans barn som idag, mitt i Påskens glädje, saligförklaras.

3. Josemaría Escrivá de Balaguer, född inom en djupt kristen familj, förnam redan som tonåring Guds kallelse till ett liv i större hängivelse. Några år efter sin prästvigning började han sitt uppdrag som grundare, åt vilket han skulle ägna 47 år fyllda av en kärleksfull och outtröttlig omsorg om de präster och lekmän tillhörande den institution som idag utgör prelaturen Opus Dei.

Den nye saliges andliga och apostoliska liv var grundat på hans trosinsikt om att vara en Guds son i Kristus. Denna tro gav näring åt hans kärlek till Herren, hans evangeliseringsiver, hans oavlåtliga glädje även i de stora prövningarna och svårigheterna han fick genomgå. I en av sina betraktelser säger han: ”Att hålla fast vid korset betyder att möta lycka och glädje; att hålla fast vid korset betyder att bli ett med Kristus, att vara Kristus och därför att vara Guds son”.

Med övernaturlig ingivelse förkunnade den salige Josemaría outtröttligt den allmänna kallelsen till helighet och apostolat. Kristus kallar alla till att bli heliga i vardagens verklighet. Följaktligen är också arbetet ett medel till personlig helgelse och till apostolat när det utförs i förening med Jesus Kristus, ty Guds Son, när han blev människa, förenade sig på sätt och vis med hela

den mänskliga verkligheten och med hela skapelsen (jfr Dominum et vivificantem, nr 50). I ett samhälle där ett otyglat begär efter materiella ting förvandlar dessa till avgudar som för människan bort från Gud, påminner oss den nye salige om att dessa samma ting, skapade av Gud genom människans medverkan, kan bli en väg för människornas möte med Kristus, om de används rätt, dvs. till Guds ära och vår nästas tjänst. ”Alla jordiska ting”, lärde han, ”också människans jordiska och timliga verksamhet, skall återföras till Gud” (Brev från 19/3 1954).

”Jag vill prisa ditt namn för evigt, min Gud och min Konung.” Så sjöng vi i responsoriepsalmen. Detta jubel kan ses som en sammanfattning av den salige Josemarías andliga liv. Hans stora kärlek till Kristus, av vilken han känner sig hänförd, driver honom till att viga sig själv till Kristus för evigt och till att delta i

hans lidandes och hans uppståndelses mysterium. Hans sonliga kärlek till Jungfrun Maria ledde honom samtidigt till att efterlikna hennes dygder. ”Jag vill prisa ditt namn för evigt” var hymnen som spontant bröt fram ur hans själ och som ledde honom till att uppoffra åt Gud allt som var hans och allt som han var omgiven av. Hans liv kännetecknades av kristen medmänsklighet med den omisskänneliga prägeln av godhet, hjärtats mildhet och det dolda lidandet genom vilket Gud renar och helgar sina utvalda.

4. Aktualiteten och räckvidden av detta andliga budskap med dess djupa rötter i evangeliet är påtagliga som också visas av den fruktbarhet med vilken Gud välsignade Josemaría Escrivás liv och verk. Landet där han föddes, Spanien, hedras av denne son, en föredömlig präst som lyckades med att öppna

nya perspektiv för missionen och evangelisationen. Må detta glädjefulla firande bli ett lämpligt tillfälle som uppmuntrar alla medlemmar i prelaturen Opus Dei till ett större engagemang i deras svar på kallelsen till helighet samt till en generösare medverkan i Kyrkans liv, så att de alltid blir vittnen om Evangeliets sanna värden. Må detta komma till uttryck i en glädjefull apostolisk iver, inriktad i synnerhet mot de fattigaste och mest nödlidande.

5. I den saliga Giuseppina Bakhita har vi också ett utomordentligt vittnesbörd om Guds faderliga kärlek och ett strålande tecken på saligprisningarnas eviga aktualitet. Född i Sudan 1869, kidnappad av slavhandlare när hon ännu var ett barn och såld många gånger på afrikanska marknader erfor hon slaveriets gräslighet som lämnade djupa sår av mänsklig grymhet på

hennes kropp. Trots dessa smärtsamma erfarenheter förblev hon hel, full av hopp. ”Som slav misströstade jag aldrig” brukade hon säga, ”eftersom jag kände inom mig en hemlighetsfull kraft som höll mig uppe”. Namnet Bakhita – som hon fick av sina kidnappare – betyder ”den lyckligt lottade” och en sådan blev hon tack vare tröstens Gud som alltid höll henne i handen och gick vid hennes sida.

Då hon kom till Venedig genom Guds försyns hemlighetsfulla skickelser, öppnade sig Bakhita snart för nåden. Hennes dop och hennes senare inträde hos Canossasystrarna, som hade tagit emot henne och undervisat henne, var den logiska följd av hennes upptäckt av Evangeliet som en skatt för vars skull hon uppoffrade allt, även möjligheten att återvända som en fri människa till sitt hemland. Liksom Magdalena av Canossa ville hon

också leva endast för Gud, och med en heroisk uthållighet, ödmjuk och förtröstansfull, förblev hon trogen den största kärleken. Hennes tro var fast, klar och brinnande. ”Om du bara visste vilken stor glädje det är att känna Gud!” brukade hon säga.

6. Den nya saliga tillbringade 51 år som Canossasyster. I sitt dagliga åtagande lät hon sig ledas av lydnaden. Hon levde ödmjukt och fördolt, men hon var rik på äkta kärlek och bön. Hon bodde nästan alltid i Schio och byns invånare upptäckte snart hos deras ”mörkhyade lilla mamma” – så brukade de kalla henne – en mänsklighet som var rikt utrustad med förmågan till hängivelse, och en ovanlig inre kraft som drog folket till henne. Hon fullföljde sitt liv i oavlåtlig bön för missionen och i ödmjuk trohet som kärleken gjorde heroisk, och som lät henne själv erfara och kring sig utstråla glansen

av den frihet som utmärker Guds barn.

I vår tid då en otyglad strävan efter makt, pengar och njutningar vållar så mycket misstro, våld och ensamhet, skänker oss Herren syster Bakhita som vår allas syster, så att hon uppenbarar för oss hemligheten bakom sann lycka: saligprisningarna.

Hennes budskap präglas av heroisk godhet som återspeglar den himmelske Faderns godhet. Hon har lämnat oss ett vittnesbörd om försoning och evangelisk förlåtelse som säkerligen kommer att skänka tröst till de kristna i hennes hemland, Sudan, som prövas så hårt av en konflikt som har varat många år och skördat många offer. Deras trohet och deras hopp är en källa till stolthet och tacksägelse för hela Kyrkan. Vid denna tid av stora bedrövelser går syster Bakhita före dem på vägen i Kristi efterföljelse, en

väg som innebär en fördjupning av det kristna livet och en okuvlig lojalitet mot Kyrkan. Jag vill nu än en gång vädja varmt till de ansvariga för Sudans öde att de må i praktiken genomföra de idealen av fred och endräkt till vilka de bekänner sig, så att de grundläggande mänskliga rättigheterna, först och främst rätten till religionsfrihet, garanteras för alla, utan någon etnisk eller religiös diskriminering.

Man känner en djup sorg över de hundratusentals flyktingar från landets södra område som kriget har tvingat att överge hem och arbete. Nyligen blev de också tvingade till att lämna lägren där de hade fått någon sorts hjälp och deporterades till öde platser. Man har till och med hindrat de internationella organisationernas hjälptransporter att komma fram. De befinner sig i ett tragiskt läge som inte kan lämna oss oberörda.

Jag uppmanar enträget de internationella biståndsorganisationerna att fortsätta med sina välvilliga, nödvändiga och angelägna insatser.

Då jag hälsar delegationen från kyrkan i Sudan som är närvarande vid detta firande, vill jag försäkra att jag minns med innerlig tillgivenhet hela kyrkan i landet och ber för den: för biskoparna, för stifts- och missionsprästerna, för de lekmän som är engagerade i det pastorala arbetet och för kateketerna, dessa generösa medarbetare som behövs för att sprida sanningen, Guds ord och Guds kärlek. Sudans folk är alltid närvarande i mitt hjärta och i mina böner; jag anförtror dem till den nya saliga Giuseppina Bakhitas förbön.

7. ”Ett nytt bud ger jag er: att ni skall älska varandra. Såsom jag har älskat er skall också ni älska varandra. Alla skall förstå att ni är mina lärjungar,

om ni visar varandra kärlek” (Joh 13:34-35). Med dessa Jesu ord slutar evangeliets text i dagens mässa. Dessa ord sammanfattar all helighet, den helighet som både Josemaría Escrivá de Balaguer och Giuseppina Bakhita uppnådde, genom vägar som var olika men ändå möttes i ett och samma mål. De älskade Gud av hela sitt hjärtas kraft och visade på en heroisk kärlek i sitt tjänande till sina medmänniskor. Därför saligförklarar dem Kyrkan och framför dem som en förebild för Kristi efterföljelse, han som har älskat oss och har givit sitt liv för var och en av oss (jfr Gal 2:20).

8. ”Nu har Människosonen förhärligats, och Gud har förhärligats i honom” (Joh 13:31): härlighetens påskmysterium.

Genom Människosonen utsträcks denna härlighet till allt synligt och osynligt: ”Alla dina verk, Herre, skall tacka dig och dina fromma skall lova

dig! De skall tala om ditt rikets ära”
(Ps 145: 10-11). Människosonen
säger: ”Var det inte nödvändigt att...
han skulle lida detta och gå in i sin
härlighet?” Dessa är de som har följt
Kristus generation efter generation:
”Genom många lidanden har de gått
in i Guds rike.”

”Ditt rike är ett evigt rike”

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
predikan-vid-
saligforklaringen-17-5-1992/
\(2025-03-27\)](https://opusdei.org/sv-se/article/predikan-vid-saligforklaringen-17-5-1992/)